

IOANA BRADEA
ÎNALT ESTE NUMELE TĂU

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

ÎNTR-O NOAPTE, INTRĂ ÎN LOCUINȚA JUDELUI Thomas Werner un ungur cu un singur ochi și îl tăie cu sabia și îi spintecă un picior.

Nenorocitul a fost prins fofilându-se pe lângă Poarta Broaștelor, tot încercând să fugă din cetate.

A fost executat a doua zi în Marktplaz, prin decapitare.

Se întâmpla, pesemne, în seara aceea de mare spaimă când Margareta Werner, fiica judelui, ieșea din casă pentru ultima oară singură și neînsoțită, pentru a-și plimba privirile de diavoliță prin târg, îmbrăcată în rochie de catifea neagră, cu părul despletit și scurs pe umeri dar ascuns sub glugă, traversând mulțimea împruțită a țăranilor veniți din toate colțurile districtului cu marfă de vânzare sau cu ochi bolnavi de curiozitate, gata să înfulece încă o execuție în piața centrală, gata să-l linșeze din

priviri pe netrebnicul tâlhar ungur, așteptând înfrigurați, înghesuiți unul într-altul și totuși ferindu-se brusc și făcându-i loc Margaretei să treacă printre ei ca o nălucă – parcă plutind pe deasupra pământului bătătorit de tălpile desculțe și mizerabile, parcă alunecând nefiresc pe străduțele care se întunecau treptat, cotind brusc de pe Holzgasse în Durchgang, în întunecimile pasajului, și văzându-l, ba chiar pândindu-l poate, de departe, pe nevolnicul de Sebastian, neumblat pe la femei, necopt încă la minte și neștiutor într-ale celor lumești, împiedicat sau prăvălit nu se știe cum dracu' de-a latul pasajului, privind încremenit ca un bou nătâng cum se apropia drăceasca arătare, devenind tot mai înaltă, mai subțire și năucitoare cu tot cu mantia aia care-i acoperea, slavă Domnului, coapsele și toate celelalte spurcăciuni. Poate că surâdea ca o pisică idioată în călduri, căci altfel cum să fi îndrăznit o muiere ca toate celelalte, în fapt, care trebuie să stea cu umilință și supunere îndărătul omului și stăpânului ei fără să ridice măcar privirea, fără să crâcnească – cum să fi îndrăznit să-i întindă mâna, ca pentru a-l ajuta să se ridice de jos?!

Era deja aproape întuneric, paznicii din turnuri nu aprinseseră încă felinarele în cetate, dar ai fi putut să juri că atunci când i-a întins mâna nevolnicului să se agațe de ea – în fapt, și-a aplecat ușor genun-

chii, și-a dezvelit trupul din mantie, nenorocita, și-a aplecat spinarea și cu degetele ei slabe, poate catifelate sau moi, i-a cotrobăit fără milă dincolo de prohab și într-o clipită, înainte ca idiotul de Sebastian să apuce să acționeze ca un brav căpitan de oaste ce era, înainte să apuce să-i trăsnească o palmă și s-o azvârle cât colo ca pe o spurcăciune, degetele ei slabe, poate catifelate sau moi, și-au făcut loc și s-au strecurat între părțile lui dosnice, iar ea, dezvelindu-și cu totul coapsele și faldurile rochiei, s-a înfipt într-în-sul cu mare nerușinare.

Singură și-a făcut loc, cu nemaipomenită insolență, și l-a potrivit pe nevolnicul căpitan între pulpele ei fierbinți și păcătoase, ca pe un știulete a alunecat în sinea lui, ai fi putut să juri, de nenumărate ori izbindu-l în moalele capului cu spurcăciunile ei de femeie închisă într-o mănăstire și întoarsă acasă de câteva săptămâni ca să facă prăpăd printre tinerii cetății.

L-a violat cu totul curva dracului, sub privirile tale învolburate, întunecate de noapte, poate neclare sau improbable – totuși întrezărind-o cum se desprinde ușor și cum îi linge cu poale de rochie prăfuită picioarele și se furișează ca un hoț, aruncând înainte o privire nesimțitoare și trufașă care străpunge aerul uscat până la tine, în celălalt capăt de pasaj pândind ascuns, cu cizmele alunecând brusc,

parcă și ele tulburate, între pietrele gangului, într-o băltoacă.

Câteva clipe să fi durat poate toată întâmplarea, dacă o fi fost aieva, căci dacă nu, o asemenea rușine nu poate să apară totuși în istoria cetății, la care muncești cu stăruință și îndârjire de șase ani de zile deja, tot adunând informații și frânturi de povești, punându-le cap la cap și caligrafiindu-le rar pe foi, cu cerneală scumpă.

Mai ștergi cu pana câte un cuvânt nepotrivit sau, enervat deodată, mototolești foaia cumpărată pe bani grei de negustorii tăi tocmai din târgurile venețiene și o arunci cât colo și te întinzi spre altă coală, pe care te străduiești din nou să aranjezi istoria cum se cuvine, să așterni aici toate faptele cetății – uneori sângeroase, păcătoase ori nerușinate, alteori glorioase și pline de surprize, uneori preschimbate în incredibile fapte de arme înălțate spre slava lui Dumnezeu, alteori pătate de impostori, curve și soldați idioți – oricum or fi fost, este destinul tău să ilustrezi, poate chiar să îndrepti și, în cele din urmă, să făurești respirația atât de zbuciumată a cetății ce-i învăluie între mrejele ei de păianjen chiar și pe descreierațiiăștia care admiră înspăimântați, la câțiva pași de tine, cum taie gădele căpățâna ungurului cu un singur ochi, care răcnește ca un disperat implorându-și iertarea imposibilă, iar teama și groaza din ochii lui

sunt suficiente și atât de aproape de disperare, ele în sinea lor, încât pricepi că a ajuns la pedeapsa purgatorului și că asta nu are nici o legătură cu mulțimea de oameni în delir care urlă vrând să-i vadă odată capul retezat de paloșul uriaș al călăului cu fața acoperită, să-l audă rostogolindu-se și alunecând cu foșnete seci în coșul de la marginea scenei înălțate special pentru execuția netrebnicului care a îndrăznit să intre în casa judei Thomas Werner, să-l taie cu sabia și să-i spintece un picior.

Și degeaba au încercat oamenii care locuiesc în preajmă să acopere noroiul din pasaj cu bucăți de piatră lată: întunericul sau poate doar năluca aceea spurcată din Durchgang ți-a încălzit gândurile într-atât, încât aproape fără să-ți dai seama cizmele ți-au alunecat în apa murdară și zac acum până la glezne în glod, iar pentru o clipă plină de nervi le privești și îți închipui cum vor fi curățate și frecate cel puțin o jumătate de ceas, de îndată ce ajungi acasă, după încă o zi istovitoare care se încheie cu anumite remușcări, căci l-ai pândit din nou, preț de vreo oră, ascuns în mulțimea pestriță, aproape de Durchgang, pe Andreas Beuchel savurându-și cafeaua în balconul casei sale, după prânz, ridicându-și pantalonii de catifea și așezându-se pe pragul de piatră al balconului – imediat își va sprijini coatele pe genunchi, va trage în piept de câteva ori fuioare

răcoroase din aerul zilei de martie, va apuca măsuța mică de lemn, și-o va apropia de genunchi, iar slujnica va apărea îndată cu ibricul de cafea neagră și aburindă.

Atunci când clopotul din turnul bisericii bate tărgănat, ca într-o duminică oarecare, orele patru, acoperind în sfârșit vocile de meșteri bolovănoși și prăfuiți care robotesc pe schele, Andreas Beuchel își înalță și el ochii, își răsuțește cu degete iuți grămjoara de tutun, o îndeasă în pipă și urmărește cu priviri leneșe cum se bat ultimele cuie în eșafodul pe care va fi decapitat, peste doar câteva ore, unгурul cu un singur ochi care a îndrăznit să despice cu o sabie piciorul mult-iubitului jude Thomas Werner.

Iar când ajunge cu gândul la judele cetății, poate că Andreas Beuchel visează iar ca prostul, cu ochii deschiși, cum într-o zi sau două va merge alături de fiul său, Sebastian, s-o pețască pe fica judeului sau dimpotrivă, poate nu se gândește decât la seara în care se vor întâlni cei doi tineri moștenitori ai unor averi suspect de rapid adunate, după cum șușotește lumea pe la colțuri, bârfind pe seama celor două căsătorii ale sale, din interes aranjate și apoi desfăcute cu grijă de părinții lui hulpavi. Dar tinerele vlăstare, nepăsătoare și disprețuind toate bârfele din cetate, se vor cântări din ochi și se vor sorbi din priviri, pentru a fi în cele din urmă de acord că s-a făcut cea

mai bună alegere posibilă atunci când s-a decis uni-rea destinelor lor într-o ceremonie nupțială.

Iar norul albicios de fum care iese în rotocoale din pipa de lemn lucios, norul care îi ferește o jumătate de obraz, luminându-i celălalt obraz întors, nu știe și nici nu poate să-l avertizeze asupra nenorocirii care i se va întâmpla și lui în curând – căci deocamdată slujitoarea, ca într-o duminică oarecare, îi aduce pe tavă, alături de cafeaua aburindă, un răvaș semnat și parafat de însuși domnitorul Petru Rareș, care îl anunță că va ajunge curând la porțile cetății, însoțit, evident, de câteva sute de soldați, căci nu se cade ca un bărbat de rangul lui să călătorească prin regat fără escortă sau neînsoțit, și că poștește să-l întâlnească negreșit ca să schimbe două-trei vorbe, ca doi vechi prieteni care nu s-au văzut de atâta amar de vreme.

Și degeaba s-a căznit Martha, nevasta lui Beuchel, a treia la număr și ultima, poate și cea mai isteță și lacomă dintre toate, să-i răzgândească mintea și să-l întoarcă din drum, încercând să suspine ademenitor că poate domnul vine înapoi cu gânduri negre de cucerit cetatea și că judele și toți ceilalți consilieri nu vor vedea cu ochi buni întâlnirea cu el, degeaba.

I-a răspuns probabil Andreas Beuchel că Domnia Sa nu mai are ce să cucerească, fiindcă a primit deja întreg districtul cadou de la principele ungar Ioan